

Han var aldrig bange

Eigil Groot, modtagechef under besættelsen, fylder 80

Af Paul Nielsen

HORSENS - Her er London. BBC sender til Danmark. Vi bringer en særmelding: Hilsen til Yvonne, Frank, Natalie, Egon, Fanny, Gordon...

Sådan kunne det lyde i radioen under den tyske besættelse af Danmark. Blandt de mange, der måtte stikke hovedet helt ind i radioen for at opfatte, hvad der blev sagt, forstyret af tyske støjdere, var en mand, der gik under navnet Bent, og hvis rigtige navn var Eigil Groot. Han var leder af våbenmodtagningen på Horsenseggen, kaldet 15. distrikt.

Det var det område, der modtog flest sendinger fra allierede fly, containere fyldt med våben, ammunition og sprængstoffer. Og hvad der var meget væsentligt: Ingen af de mange, der deltog i modtagningen, blev nogensinde pågrebet, og ikke et gram sprængstof gik tabt. Selv om der var masser af tyskere meget tæt på de pladser, hvor faldskærme landede med forsyninger.

Planlægning

- Og det havde ikke noget med held at gøre, siger Eigil Groot, der i dag bor i Randers. Han fylder nu 80 år, men er så beskeden, at datoen ikke skal oplyses. Og når han siger, at han aldrig var bange, selv når Gestapo kom meget tæt på, er der ingen grund til at tvivle på det. Han var nemlig sammen med sine folk meget bevidst om, at der skulle en nøje planlægning til.

- Selvfølgelig vidste vi,

hvad der ville ske med os, hvis Gestapo ramte os. Ifølge de tyske bestemmelser var det ensbetydende med henrettelse. Men når man stod ude på en af de udvalgte modtagepladser, var der ikke tid til at spekulere på, at noget kunne gå galt, og jeg har aldrig oplevet noget, der ikke klappede.

- For os gjaldt det om at få „godset“ samlet op hurtigst muligt og så komme af sted og få forsyningerne skjult, til at de skulle i brug, tilføjer han.

At ingen blev taget, var selvfølgelig lidt af kunsten, hvor den så end kommer fra, tilføjer „Bent“.

- En af mine opgaver var at finde egnede pladser. Jeg kom af den grund meget rundt, for det var vigtigt, at en plads lå, så den både var nem at komme til og fra - for os!

- Du var lagermand på FDB i Randers, da besættelsen kom. Hvad får et fredeligt menneske til at gå til modstand?

- Det kan jeg såmænd ikke forklare, udover at det har noget at gøre med ens mentalitet. Vi elskede jo ikke ligefrem at se tyskerne i vort land, forklarer han.

Tæt på

Et par gange blev Bent og hans næstkommanderende „Henriksen“ (Verner Nielsen) stoppet af tyskere, men de fik snoet sig fri, og tyskerne opdagede aldrig, hvad deres rigtige gøremål var. Gudskelov.

Blandt de mange oplevelser, Bent og hans folk havde, erindrer han bl.a. at de engang ventede utålmodigt på, at de tyskere, der benyttede en af modtagefolkenes pladser som øvelsesområde, skulle forsvinde. Endelig blev der givet tegn til opbrud, og tyskerne var vel ikke kommet mere end 200 meter væk, før modstandsfolkene rykkede ind. Det var ved Gedved, og containere blev

transporteret væk med hestevogn. Senere „lånte“ man lastbiler til den del af arbejdet.

Egentlig hed det fra den foresatte, den legendariske Anton Toldstrup, der blev kaldt Europas bedste droppingchef, at hans folk ikke måtte beskæftige sig med andre dele af bekæmpelsen af tyskerne.

Fangeflugten

- Men, siger Eigil Groot hertil, når man ikke spørger, får man jo heller ikke nej. Derfor påtog vi os at befri 15 fængslede modstandsfolk, der sad i den særlige afdeling på Horsens Statsfængsel.

På et tidspunkt hvor man frygtede, at tyskerne selv ville overtage bevogtningen eller deportere fangerne.

Befrielsen, som blev planlagt og ledet af Groot, fandt sted den 30. december 1944 klokken ca. 15. Det blev en af de største fangeflugter nogensinde i Danmark, og det imponerende er ikke mindst, at det hele kun varede ca. fem minutter.

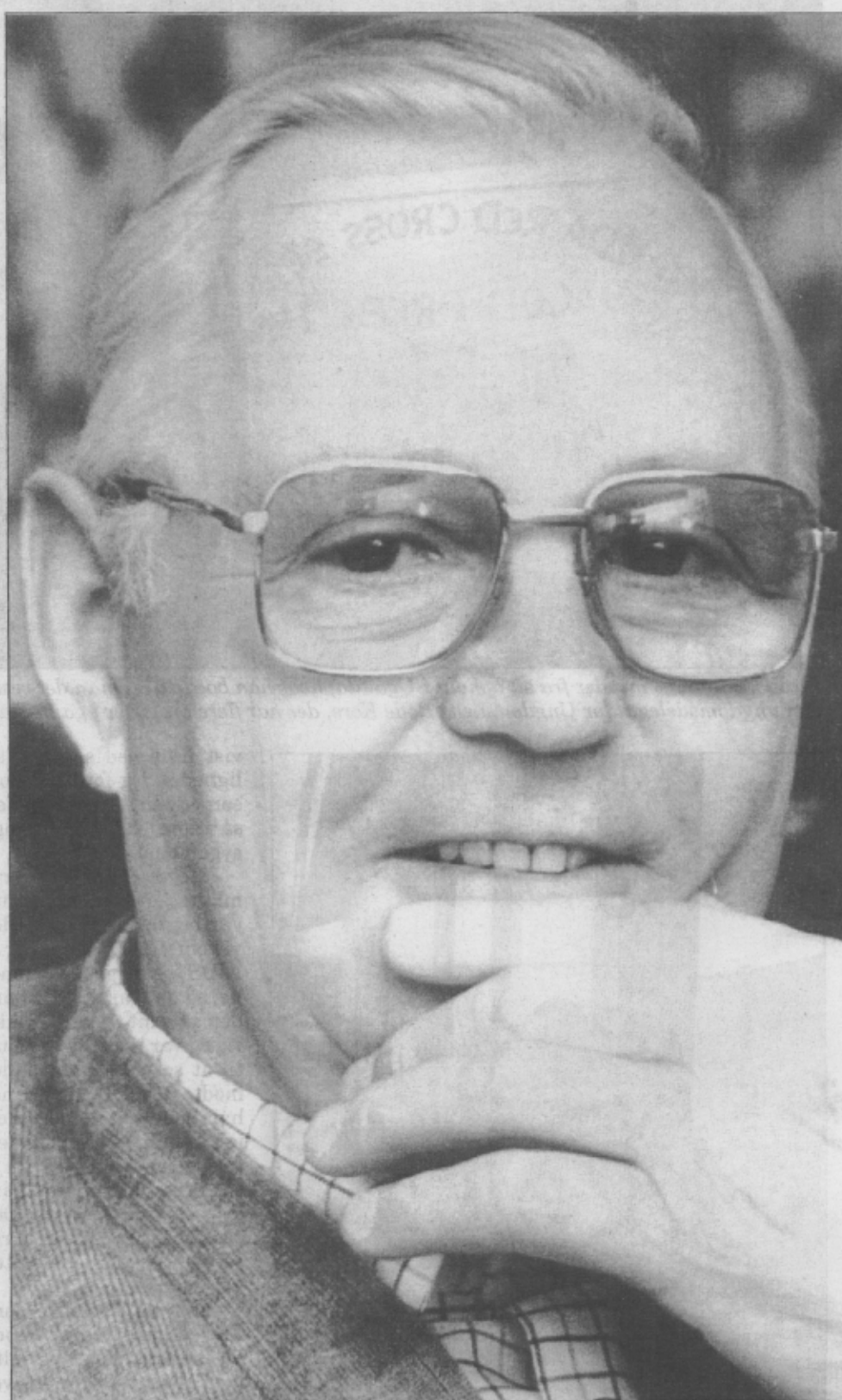
Fangerne blev transporteret væk på en „lånt“ Røde Kors lastbil og bragt i sikkerhed.

Heller ikke ved den lejlighed blev nogen pågrebet, men tyskerne var naturligvis rasende.

- Vi startede tre timer før aktionen og gik i stilling. Da tidspunktet kom, klippede jeg hul i hegnet, og lastbilen blev kørt frem til muren. En stige blev stillet op, og det tov, de befriede skulle fire sig nedad, blev fastgjort. Og så gik det hele altså, som det skulle, lyder det fornøjet fra Groot.

Ideel leder

Han var den ideelle leder, både fordi han havde de rigtige ideer, var frygtløs og i besiddelse af et sindigt væsen, som i øvrigt aldrig har forladt ham. De,

Eigil Groot var den ideelle leder, fordi han var frygtløs og desuden havde et sindigt væsen. (Foto: Niels Reiter)

der var med dengang, glemmer ham aldrig.

Efter besættelsen slog han sig ned som vognmand i Randers, og forretningen drives i dag af en søn.

- Jeg var glad for at være med den gang, men nu slapper jeg af. Jeg har en stor have, der skal passes, men det har jeg selvfølgelig maskiner til. Med andre

ord: Jeg har aldrig tid til at kede mig, siger han, der i øvrigt hentede sin kone Karen i Horsens.